

LIBRIS

We know
books

Florin Șindrilaru

ȘAPTE POEȚI

Eseuri, cronici, comentarii

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘINDRILARU, FLORIN

7 poeți : eseuri, cronici, comentarii / Florin Șindrilaru. -
București : Eikon, 2024

ISBN 978-606-49-1193-3

821.135.1.09

Culegere text: Alin Șindrilaru

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

E I K O N

București, 2024

CUPRINS

Câteva rânduri	5
HORIA BĂDESCU	
Ursele, anotimpurile, drumul și timpul	7
ION DRĂGĂNOIU	
Proporția de aur	47
GABRIELA MELINESCU	
și sentimentul „mesagerei”	59
ADRIAN POPESCU	
Umbria, Trandafirul și Liguria	99
NICOLAE PRELIPCEANU	
Despre noblețea și demnitatea discursului poetic	137
IOANID ROMANESCU	
Walhalla, Demonul, Zamolxis	207
DORIN TUDORAN	
și Cântecul de trecut Akheronul	237

HORIA BĂDESCU

Ursele, anotimpurile, drumul și timpul

Ceea ce individualizează generațiile anilor '60-'70 este un sentiment al confrerii întru ideal comun, în afirmarea căruia fiecare poet vine cu personalitatea, cu individualitatea sa ca om de creație. Ei se aseamănă sieși și în același timp se deosebesc, se diferențiază. Este o unitate în diversitate, fiecare poet având deopotrivă sentimentul apartenenței la un front cu ideal comun, dar și sentimentul propriei valori, remarcabile, contribuatoare la acest ideal. Poate că poeții anilor '60-'70 justifică cel mai bine, mai exact, conceptul-standard de generație poetică. Și, neexcluzând, ci onorând câteva nume de rezonanță, care se justifică și reprezintă excepția, aproape fiecare dintre reprezentanții acestei generații poetice poate susține și valoriza sintagma veche latinească „*primus inter pares*”. Și, puternici ca generație fiind, ei sunt la fel de puternici ca individualitate artistică.

„*Suum cuique tribuere.*” Însă, vorbind/ scriind/ pronunțându-te asupra operei Ioanei Ieronim, spre exemplu, nu poți face abstracție de poezia Angelei Marinescu, a Constanței Buzea, a Anei Blandiana, a lui Ovidiu Genaru, Dorin Tudoran, Dinu Flămând, Dan Laurențiu, Alexandru Miran...

Sau a lui Horia Bădescu. Poetul (n. 24 februarie 1943, Arefu, Argeș) atrage atenția cititorilor asupra-i încă de la începuturile creației sale, într-o epocă în care poezia era hrană intelectuală de prim ordin. Titlurile volumelor lui de poezii au atracția magnetului, și miza pe titlurile-șoc, oricum, mult mai atrăgătoare, ale volumelor lor de versuri este obișnuită pentru această generație¹. Succesiunea acestor volume, chiar și în privința titlurilor care le guvernează și ocrotesc, trebuie văzută în primul rând ca un continuum. Primele două plachete de versuri ale lui Horia Bădescu, de exemplu, *Marile Eleusii* (1971) și *Nevăzutele Urse* (1976), sunt în fond conectate la o temă mult solicitată: poezia iubirii. Afirmarea poate stârni nedumeriri, dar primul volum transferă ades tematica, *ipso facto*, spre o jubilație a vârstei de aur, a tinereții: „așa de tânăr și așa de plin/ de despuiere și de senin,/ în neatinsul ce l-am visat/ sufletul lui Por împărat!” (*Alexandrină*) Totodată, volumul anunță, în germene, temele esențiale și individualizatoare, de mai târziu, ale liricii poetului. Ciclul *Marile Eleusii*, având ca motto cunoscutele versuri eminesciene „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată/ Pururi tânăr înfășurat în manta-mi”, strecoară subiacent aceste motive și teme, alegorii și simboluri ce îi vor particulariza poetului creația lirică (iubirea, anotimpurile, timpul, viețuirea, trecerea, necuprindrea cosmică etc.), în versuri remarcabile: „Și iată va fi vânt și trupul tău va fi/ albastrul unde ne-om înzăpezi./ Și iată Carul mare va înstela mai sus/ de sfârțul moliciunii și gura de Iisus./ Și iată va fi spaimă și lunecări vor fi/ uitându-ne să trecem din noapte către

¹ Merită inserate, spre comparare, titluri ale volumelor de versuri publicate, de exemplu, între 1960-1962: *Comuna de aur*, Cezar Baltag, 1960; *Cântecul constelației*, Leonida Neamțu, 1960; *Stele roșii*, Florin Mihai Petrescu, 1960; *Anotimpurile Griviței*, Ion Crânguleanu, 1962; *Noaptea albe ale orașului*, Mihai Negulescu, 1962; *Autoportret în August*, Grigore Hagiu, 1962, și titluri ale unor volume de versuri publicate puțin mai târziu: *Cum să vă spun*, Ion Alexandru, 1964; *Călcâiul vulnerabil*, Ana Blandiana, 1966; *Odihnă în țipăt*, Cezar Baltag, 1969; *Un trandafir învață matematica*, Gheorghe Grigurcu, 1968; *Propunere pentru o fântână*, Ion Pop, 1966; *Fluviile visează oceanul*, Anghel Dumbrăveanu – 1961; *Zerii neateni*, A.I. Zăinescu, 1967 etc.

zi,/ un timp ce va să vină și nu va mai veni/ și mâine va fi astăzi și nu-l vom întâlni./ Ar trebui să spunem ca toamna să coboare./ Ar fi un timp căderea știută la picioare,/ tu te-ai topi în frunze, eu până sub pământ;/ ca sub o coapsă caldă te-ai răsuci sub vânt/ și te-aș cuprinde-n brațe cu crengi și cu noroi/ uitând că paradisul a început cu noi.” Horia Bădescu poetul este, în aceste prime volume ale sale, un romantic, cum îl numea Ion Negoieșcu, un romantic/ expresionist în descendența lui Al. Philippide (interbelicului), așa afirma, poetul fiind încă vrăjit/ contaminat de lirica blagiană – cea calmă și solară (*Atâția greieri, Așa de-un timp, De profundis*). El se sprijină în continuare pe prozodia clasică, rămânând conectat și astfel la marile valori ale liricii tradiționale și interbelice, cultivând și o muzicalitate aparte a poeziei. Care îmbracă astfel o haină poetică – de altfel caracteristică liricii de deschidere, de început, a generațiilor anilor '60-'70.

Văzute ca o lirică de dragoste, volumele se derulează ca un continuum așa-zis tematic, marcând secunde de eternitate ale iubirii. Modalitatea artistică a continuum-ului liric amintește de *versetele* unui Nicolae Davidescu, Mihail Celarianu sau Magda Isanos, Eta Boeriu, Radu Cârneli, Dan Laurențiu, mai nou, renăscutului Vasile Voiculescu poetul (cel cu *Fata din dafin, Basm sau Ultimele sonete...*), Mihai Ursachi etc. Poetul echinoxist cultivă însă în lirica de dragoste un sentiment al pierderii și al risipirii, mascat într-un fel de misterium eleusin („Poate-am să trec, poate-am să cad,/ Poate cu trupul n-am să te strig/ Poate sunt numai stea de răsad/ Singură-n haos arsă de frig.” – *Poate*), sau văzând în iubire un act serafic esențial și primordial: „ci sfâșiată ca o cruce/ durută până la sărut/ cuprinde-mă-n nerușinarea/ sfințeniei de la-nceput!” (*De taină*) Alteori, sentimentul se exprimă vast, ordonat și armonios, de la dragostea cu descendență biblică la accentele dure, dar cu noblețe alese, ale blestemului: „să te târâști în patul însingurării tale/ și să-ți miroasă ceasul sudorilor a crin,/ să te dorești în raclă de lacrimi îngropată/ și mut să-ți fie glasul plânsorilor! Amin!” (*Blestem*) Sentimentul se

ridică la „cea mai înaltă tensiune”. Chiar mai mult, sentimentul este văzut, simțit și surprins în vers sub semnul singurătății cosmice: „Aici șezu-vom și vom întrista;/ pe-o nevăzută țărzure de mare/ coboară pleoapa ursei înghețând/ de neodihnă și însingurare,/ aici șezu-vom pururea veghind/ în ochiul nesecat al ființării/ cum plâng surpate stelele, chemând/ pe-o țărzure la marginile mării!” (*Aici șezu-vom*)

Marile Eleusii. Titlurile acestor prime volume de poezii au deci magnetismul alegoriei. *Marile Eleusii*, sau *Misterele Eleusine*, erau la vechii greci serbări date în cinstea zeiței Ceres (astfel numită de romani – vechii greci o numeau Demeter/ Demetra), zeiță a agriculturii și a roadelor pământului, fiică a lui Cronos și a Rheeli, aparținând ca atare generației olimpienilor. Serbările, bianuale, se desfășurau între Eleusis, oraș la douăzeci de kilometri depărtare de Atena, și vestitul oraș-cetate, și atrăgeau un mare număr de participanți, dornici să fie, în urma parcurgerii unor șiruri de misterii, inițiați. Dar *sub pecetea tainei*. De la **misterele** Misteriilor Eleusine au răzbătut până la noi doar presupuneri, aprecieri, luări de poziție. Supoziții și, mai ales, frenezii ale fantazării. Dar adevărul, în ce consta cu adevărat procesul de inițiere, nu este cunoscut. Intuind conexiunea gândită și adoptată de liricul Horia Bădescu, poezia este și ea un misterium, păstrat de poet în haină eminesciană: „Pururi tânăr înfășurat în manta-mi.” Păstrat deopotrivă de poet, ca și de generația sa.

Iar *Nevăzutele Urse*, cu dublă referire, la ursitoare și la Constelația Ursei, continuă în fapt *Misteriile Eleusine*. Ambele Urse se împletesc sub semnificația destinului, a forțelor concepute de ele: „Departee, în larguri/ se leagă/ ursele stinse/ linia-ntreagă” (*Ursele*) și „Nu mă strigați, voi fi plecat un timp/ ascuns de roiuri blânde de albine,/ mă va purta nemuritorul nimb/ prin inserarea orelor puține// și mă va trece suspinând un râu/ acolo unde ursele se-nclină,/ pururi frumos, acoperit de grâu,/ cu pleoapele în racle de lumină.” (*Nu mă strigați*)

Viscolul și balada. Este axiomatică afirmația conform căreia, odată asimilată cultura noastră interbelică – indiferent de procentul de asimilare a ei –, poezii (în special ai) generațiilor '60-'70, au simțit necesitatea găsirii unor alte formule poetice de menținere și mai ales de revigorare/ progres ale liricii, în încercarea „arderii etapelor”, a umplerii hiatusului ce a sugrumat poezia românească în perioada proletcultismului, și chiar un timp consecutiv lui. Căile poeziei interbelice, odată cucerite și apropiate, se cereau depășite prin încercări și implicit reușite noi, inedite, sau reluări și împliniri ale unor mai vechi teme și motive poetice.

Cântece de viscol, volumul de poezii al lui Horia Bădescu apărut în 1976, urmat de *Starea bizantină*, 1983, sunt în acest sens o întoarcere și o redescoperire/ revitalizare a **baladei**. Specie literară cu viețuire considerabilă, atât în lirica universală cât și într-a noastră, balada a avut consistența – a structurii prozodice cât și cea a tramei epice – necesară adaptării vânturilor și curenților literare, precum și cea a supraviețuirii. Iar Horia Bădescu, prin volumele sale de versuri, a fost un excelent și plin de spirit continuator în poezia noastră al acestei tradiții care începe (în poezia cultă, desigur) cu Văcăreștii și Asachi. Poetul este mai ales un demn urmaș al baladiștilor *Cercului Literar de la Sibiu*. În acest sens, textele lui Horia Bădescu sunt, în primul rând, versuri de bun simț. Poetul se exprimă pe sine într-o structură baladescă bine condusă. În baladele sale autorul plutește senin și în cunoștință de cauză pe umbrele și urmele re-implementate în lirica noastră de un Doinaș, Radu Stanca, Ioanichie Olteanu etc.

Orizontul tematic al baladelor lui Horia Bădescu este foarte larg. Sunt – și se cuvine să le amintim primele – câteva texte de excelență esență patriotică: *Balada pământului românesc*, *Baladă pentru capul mării sale voievodul Mihail*, *Balada neamului valah*, *Balada lui Ioan fără Țară*, *Balada voievodului*, *Baladă pentru fiul meu* etc. Alte balade cultivă teme și motive poetice diverse, enunțate de obicei încă din titlu: *Balada războinicului*, *Baladă de adolescent*, *Balada tinerei*

grecoaiice, *Balada menestrelului* („Ea era tânără și-atât/ de unduioasă și mirată/ și șolduri de argint avea/ și glezna neîncercănată// ea era tandră și așa/ de-nvăluită în visare/ și-o frunză în priviri purta/ și între sâni un țarm de mare”), *Baladă scitică*, *Balada năvășelor hangite*, *Balada crailor* (dedicată lui Mateiu I. Caragiale), *Balada lui Sancho* etc. *Balada gureșei Coquette* trădează afinități cu creația baladescă a lui Fr. Villon, căruia îi și dedică o epistolă întreagă, drapată cu subtile aluzii la vremurile mai vechi și mai noi: „Vezi doar, că de te strânse Doamna/ Ibovnic nu i-ai fost de leac./ Lași, târfe și nerozi de-a valma./ La înger nou același drac./ Orânduiala-i pe de rost,/ Nimic nu schimbă la darac,/ că toate sunt precum au fost!” Aceleași afinități dovedesc încuscrirea textelor lui Horia Bădescu cu baladele singaporene ale lui Tudor George sau cu cele, deja amintite, ale cerchiștilor. *Balada căruței de poștă* este magistrală prin atmosferă, evocare a epocilor trecute, așa cum *Balada toamnelor târzii* este o rememorare sentimentală a momentelor inubliabile din vremea studenției clujene.

O piesă antologică de excepție este *Balada vechilor scripturi*, remarcabilă în special pentru lexicul ce reînvie și reîncoronează un stil, al zicerilor vechi, un lexic de excelentă evocare și reîntrupare: „Ivite sunt bătrâne țuici în șipuri/ dospindu-și arzătoare răcori,/ pâlinci de ani, îngălbenite chipuri/ zăcute tainic sub încuietori,/ pâlpaitoare ochiuri fumegânde/ purtând otrăvitoare geamanduri/ de pipărați ardei, albușuri blânde/ de cași bălani preadolofani și puri/ precum *Balada vechilor scripturi*,// solzoase vudci, rachiuri tari și grele/ sticlite în țâțoasele butelci,/ cu apele brumate de perdele/ de hreani subțiri și înghețate hălci/ de boreale murături, zalăuri/ sunând întunecatele armuri,/ garafe durdulii urcând din hăuri/ untdelemnite țurțuri către guri/ ce-au zis *Balada vechilor scripturi*.”

Deși spiritul baladesc acaparează aproape în întregime volumele de versuri ale lui Horia Bădescu din această perioadă a creației sale, neuitând texte remarcabile marcate de sentimentul fiorului cosmic (*In aeternitas*, de exemplu), poetul ni se dezvăluie totuși ca fiind un

creator, lărgindu-și permanent sfera ideatică de inspirație și creație. Titlul volumului *Cântece de viscol* este purtător de metaforă. Viscolul semnifică/ simbolizează, în texte alese, îndeosebi dragostea, cu specificația necesară că volumul de poezii este dedicat unui sentiment de dragoste văzut în sens larg, cuprinzător.

O pagină memorabilă este *Cântece de viscol, IV*, care excelează prin atmosferă și fior liric. Poetul este un menestrel purtător de adânci și subtile emoții, nu numai de presupuse trame cantabile. Textul este și o mixtură perfectă de semn lingvistic, sens și context alegorizat: „La poartă la Țarigrad/ plâng fecioarele și ard;/ când de-amurg se apără/ țâțele le scapără,/ când se-mbolnăvesc de stele/ gleznelor se fac inele,/ când le bate vântul mării/ se-ndoaie șira spinării/ și se umplu de altare/ de la creștet la picioare,/ când se-nvăluie de seară/ pleoapa coapselor coboară/ peste ochiu-n care, ah,/ e mormântul lui Alah!” Iar în *Annabel Lee* (volumul *Nevăzutele Urse*), altă pagină remarcabilă a poetului, pornind de la poemul clasic al lui E.A. Poe, Horia Bădescu reface posibilul fir epic într-un text de melodicitate dramatică și de final romantic, prefigurând simboluri sacrale dedicate sentimentului: „și-abia-ntr-un târziu am aflat/ că numele tău, unde cântarea-mi sfârși/ e insula-n care-i un trandafir răstignit/ de mâinile dragei mele Annabel Lee.” Sentimentul este cosmic, dragostea se consumă și conservă „sub teroarea marilor urse”. Rece, singuratic, nordic, când „suna-vor în nume deplin/ din haos eternele coruri.” (*Cântec nordic*)

Reînviind și conservând prin perpetuare mituri și vechi motive baladești, Horia Bădescu rămâne totuși un perpetuu contemporan. *Balada lui Dracula* își anulează clipa, devenind durată: ieri, azi, mâine, mereu: „Cârtesc boierii pe la cotituri: «Se strică țara dacă n-o mai furi/ și mucezește obiceiul fost/ s-adulmece la ranguri orice prost/ Să-i destupăm, Mărite, la șezut/ că prea s-au ghiftuit și s-au umplut/ și când îi cauți bine la cântar/ le pute gura a aghiasmatar!// Vor ranguri, Doamne, dă-le, Doamne, rang/ și-nalță țepile mai sus de ștreang!”

Anotimpurile. Și alte câteva note despre poet. Critica și istoria literară au subliniat constant că Horia Bădescu reprezintă, în peisajul generației '60-'70 și în literatura română, imaginea unui scriitor complex, manifestându-se plenar în mai multe domenii ale creației: poezie, roman, publicistică, filozofie a culturii, eseistică. În domeniul teatrului este „un hermeneut”, cum afirmă Theodor Codreanu în *Viețuiri în lumina taborică*, postfața sa la volumul al patrulea al ediției de autor a poeziei lui Horia Bădescu. Este și un scriitor bilingv, excelent poet și traducător în și din limba franceză, bine cunoscut și apreciat, cu osebire în spațiul cultural francofon. Unitar în complexitatea operei sale, orice direcție a preocupărilor scriitorului trebuie corelată cu/ conectată la întreaga sa creație.

Poetul, considerat „printre scriitorii cei mai reprezentativi pe care îi are literatura română în ultimii ani” (Liviu Petrescu), este prodigios și original în lirica pe care ne-o oferă, considerabilă ca amplitudine și remarcabilă prin ținuta artistică pe care o etalează. A îmbogățit literatura română cu peste douăzeci de volume de poezie, fiecare dintre ele reprezentând o valoare certă – ca volum în sine și deopotrivă în ansamblul creației poetice. Creație care, la inițiativa *Copyro* și sub egida *Universității „Babeș-Bolyai”*, a fost antologată de curând în trei volume, în selecția autorului, sub titlul *Cărțile viețuirii*. Trilogiei amintite i se adaugă un volum de inedite, *Dinaintea ta merge tăcerea*, ce se constituie în al patrulea volum al *Cărților viețuirii*. Oplul ultim este postfațat de textul remarcabil al lui Theodor Codreanu – consemnat și mai sus. Și încă, poetul are gata de tipar volumul de versuri *Decameronice*, neinclus, după cum specifică autorul, în această „construcție poetică”.

De subliniat că multitudinii ariilor ideatico-tematice dezvoltate în operă i se adaugă arta poetului în revelarea Cuvântului, pe care autorul știe să-l mânuiască spre a (re)deveni, din Haos primordial, Logos creator. Poetul etalează în opera sa voci lirice de mare diversitate care

se reunesc finalmente într-o voce unică, amplă și originală. Are harul Cuvântului care zidește și este hrănit cu otrava divină a contemplației.

Poezia lui s-a dezvoltat ca o *opera aperta*. Într-o continuă devenire. Nu este deci nicio inadvertență în(tre) actele de apreciere critică prin care Ion Negoïtescu îl consideră un „poet neoromantic”, cu o „sensibilitate molcomă, turnată în blânde rigori prozodice”. Sau ca Petru Poantă, unul dintre exegeții constanți ai operei autorului, să-l socotească pe acesta „delicat până la fragilitate, ceremonios și solemn”, cultivând o „lirică de oficiere a stărilor înalt melancolice”. Victor Felea îl vede ca fiind posesor al unei „impecabile dicțiuni”. Poetul este capabil să dezvolte registre lirico-tematice variate, de la nevăzutele urse la starea bizantină, de la cântecul cu valențe elegiace la sonet, rondel sau ronset, deschis chiar către registrul ludic. Ioan Holban, în *Postfața* la unul din volumele tetralogiei amintite, îl consideră pe Horia Bădescu „un poet cu certificat european”, poezia lui fiind bine cunoscută peste hotare, îndeosebi în spațiul francofon. Liviu Petrescu evidențiază complexitatea operei în discuție: „voința de afirmare a unui «nou umanism», întemeiat în esență pe o viziune integratoare și cosmocentrică”. Traversând momente însemnate din devenirea liricii românești, Petru Poantă notează în *Solemnitatea rituală*, constituită și ca postfață la volumul al doilea al tetralogiei amintite: „diferite sunt, de la o vârstă la alta, nivelele stilistice, cu unele inflexiuni blagiene din anii '70, până la discursul complet personalizat din deceniul nouă, orientat în două direcții distincte; pe de o parte, versul liber, într-o lirică reflexivă, cvasi-gnomică, iar pe de alta, versul baroc-expressionist al formelor fixe, sonetul și ronsetul.”

Într-o împrejurare propice delimitărilor unor parametri de istorie literară, Horia Bădescu afirmă că „nu prea are legătură” cu generația șazeci, „în afara vârstei biologice”. „De la Eugen Simion, Piru, Laurențiu Ulici, Petru Poantă, Papahagi, Irina Petraș, Ioan Holban ori Adrian Dinu Rachieru, am fost plasat în generația '70, care include și prima generație, fondatoare, echinoxistă, cu care mă

sînt solidar estetic și existențial, evident cu particularitățile fiecăruia dintre noi.” Și poetul citează din aprecierile profesorului Rachieru: „Văzut la debut (*Marile Eleusii*, 1971) ca un poet neoromantic (cf. I. Negoîtescu), trecut prin atelierul echinoxist, având cultul și cultura poeziei, Horia Bădescu evoluează, sub ecoul modelelor, înspre un neoexpresionism care se deschide suferinței cosmice. De fapt, promoția-sandwich (cea a anilor '70) va încerca un efort de diferențiere față de stilul dominant al epocii. Fără apetențe gregare, abstrasă din real, va propune un lirism rece, irizat cultural, la distanță de euforiile șaizeciste și, ulterior, de plonjonul în cotidian, în discursul neceremonios al optzeciștilor.”

Axiomatic gândind, marile spirite, cele fondatoare, nu sunt atașate/ subordonate unei generații, unei direcții, unui curent literar. Ele nasc curentul, orientarea literară. Care sunt apoi atașate, subsumate lor. Acesta ar fi un punct de plecare: deschiderea și închiderea cercului.

Orion, ninsoarea și (din nou) anotimpurile. Poet din grupul revistei studențești *Echinox*, Horia Bădescu este, prin structurile specifice liricii sale, unul dintre cei mai reprezentativi membri ai lui. Ca trăsături comune grupului, și implicit caracteristici ale operei poetului, sunt de reținut apropierea de lirica blagiană, interferențele cu poezia de notație și reflexivă preluată de la pre-echinoxistul A.E. Baconsky, ecourile moderniste, în special rilkeene, ancorarea în expresionism (cel de tip neconvulsiv). Aceste apropieri nu diminuează personalitatea lirică a poetului. Horia Bădescu reia marile teme ale literaturii de oricând și de pretutindeni, le regândește și le rează, construindu-și cu trudă, cu iubire și cu determinare un zигurat propriu, rezistent vremilor: **o re-citare și re-așezare** a liricii, pe alte temeuri și cu o notă lirică personală.

Poetul și poemul realizează o unitate. E o trăsătură generală, cultivată și de spiritul generației anilor șaizeci-șaptezeci. Poemul glăsuind mai ales prin înalt, ca și prin adâncimea meditației reliefată

în vers, este firesc ca și poetul să fie asemenea poemului. Poezia șaizecistă investește ades eul liric cu statutul și potențele unicității: etalon, dorifor, clasic – adică perfect. Și e normal ca, atunci, poetul să se ipostazieze printr-un imaginar ales: „Nesocotit,/ în armura oaselor,/ nemuritor socotindu-mă,/ dintr-o nebănuită sfințenie/ trăgându-mi/ ceea ce numai mugurii bănuiesc/ și auzind laptele urselor/ zămisbind neauzitul.” (*Nesocotit*) Poetul este, și referirea se poate face și la Horia Bădescu precum și la alți poeți ai generației anilor '60-'70 – Ioanid Romanescu, Ilie Constantin, Mihai Ursachi, Ana Blandiana, Gabriela Melinescu, Ion Drăgănoiu, Dorin Tudoran, Dan Laurențiu etc. – un discipol al perfecțiunii țintite de numărul de aur, de *Șirul lui Fibonacci*: „Isprăvești cu mâna la gură/ poemul./ Numărul de aur, vârsta de aur,/ tăcerea de aur.../ În jur oamenii urlă,/ planeta urlă,/ istoria urlă./ E inutil să-ți întrebi/ zdreața de carne./ E inutil să ascuți/ scrâșnetul cu care te sfârtecă/ roțile constelațiilor”.

În areopagul cultivat de optica șaizecistă poetul se definește ca un prestidigitator al Cuvântului – echivalent al Divinității și Poeziei. „Starea de Cuvânt este sensul Poeziei”, afirmă liricul, „așa cum sensul clopotului este starea de sunet, așa cum sensul pietrei e starea de tăcere. Starea de cuvânt, adică jupuirea Ființei de eternitatea istoriei. Precum altădată sfântul Bartolomeu, Poezia se duce să-l întâlnească pe Dumnezeu purtând pe umărul însângerat propria piele, viața poetului.” (*Fereastra magilor*)

Anotimpurile presupun abordarea unei teme recurente – în literatură în general, în lirică în special. Lirica așa-numită peisagistă a făcut carieră îndeosebi începând cu clasicii și clasicismul, și orientarea către această temă vastă și accesibilă va dura – poate. Dar perspectiva asupra ei, întemeiată pe necesitatea, simțită frecvent, a cultivării imaginii, a pastelului, a suportat interpretări tot mai bogate, imaginea căzând, la modul benefic, sub incidența simbolului și a alegoriei. Funcționalitatea lexicului a rămas punctul de plecare în